

[Glistrup]

ger, som dansk fagbevægelse og socialismen repræsenterer, over for noget, som er, jeg er lige ved at sige så helligt som samarbejdet og samvirket mellem karlene og fodermesteren og bondemanden, hvor man går sammen, hvor man arbejder sammen, hvor man lever sammen. Det skal man have lov til at fortsætte med, det skal ikke blive ødelagt.

Så kan man selvfølgelig i det radikale SF-indlæg eller SF's radikale indlæg, eller hvad der nu var tale om, harcelere over, at der er nogle arkaiske og museumsagtige formuleringer i medhjælperloven hist og pist, men som hr. Henrik Toft så fuldstændig rigtigt gjorde opmærksom på, er det ikke noget, som på nogen som helst måde generer nogen i det daglige, for der er simpelt hen ikke nogen, der rigtig er klar over, at der gælder en medhjælperlov. Man får tingene til at gå på bedste måde for alle parter derude i landbrugsbedriftens daglige samvirke, og kan man ikke dér finde en gemytternes overensstemmelse, kan man ikke vente, som jeg har ventet på arbejdsministeren, et halvt år; man må simpelt hen skilles, hvis man bliver lige så meget uvenner, som vi har været gennem de forløbne måneder. Hvis man bliver det i det tætte samarbejdsforhold, som man har ude i landbrugsbedriften, må man gå hver til sit og lade være med at føre sager og forsøge at animere til det bundt af stædighed, som må være hos enhver, der driver landbrug. Der er jo ikke sådan nogle strømlinede mennesker, der kan gå ude på et landbrug. Når de skal kæmpe mod naturen og tage de vanskeligheder, som der er forbundet med at være landmand, skal det være folk, der, hvis vi nu skal blive i historien og gå tilbage til århundredets begyndelse, med Jakob Knudsens ord »har sind«. Det kan godt føre til nogle gnister, men problemerne løses ikke bedre, fordi der pludselig kommer en entreprenant fagforeningsmand inde fra byen med sin dokumentmappe og sine lovparagraffer – sådan som hr. Bakholt vil have det indført – og begynder at sige, at nu skal der gælde de og de regler. Man må simpelt hen skilles, og det er det, det nuværende system går ud på. Om man så skal lave en studiekreds, som hr. Jørgen Estrup opfordrer til, ved jeg ikke, men så gør Folketinget da ikke så megen skade, hvis vi bare sidder i den tid og moderniserer medhjælperlovens forskellige paragraffer frem og tilbage. Allerbedst var det måske nok, at man slet ikke havde nogen lov på

området, men det er jo ikke det, Socialdemokratiet vil. De vil have indført lovparagraffer med et andet indhold, og det er et tilbageskridt. Derfor går Fremskridtspartiet imod det foreliggende forslag.

Jørgen Tved (FK):

Den socialdemokratiske ordfører kan naturligvis retlede mig, hvis jeg tager fejl, men jeg mener, det var i 1910, at en af de mest berømte socialdemokrater, Sabroe, omkom ved en jernbaneulykke. Peter Sabroe var i sin tid kendt for at tage sig især af børnene i landbruget, herunder også en del af de børn, der måtte arbejde for bønder under noget nær de vilkår, som hr. Ejner Larsen har givet en beskrivelse af. Man kan så sige, at hvis jeg har ret, at det var i 1910, er der gået næsten 80 år, siden Peter Sabroe førte sin utrættelige og ihærdige kamp for at forbedre forholdene for de unge medhjælpere, børn osv. i landbruget, indtil Socialdemokratiet nu kommer her i dag med et forslag om at ændre loven.

Hvis der havde været lidt af Sabroes ånd tilbage i Socialdemokratiet, havde man vel taget konsekvensen og sagt: Denne lov er forældet! De forhold, man byder medhjælpere på landet, kan vi ikke acceptere! Denne lov må ophæves, den må væk! Det havde været det eneste fornuftige og rigtige at komme med her. Man burde sige: Mennesker i landbrugserhvervet skal ikke leve under forhold som dem, der er skitset af SF og også af hr. Jørgen Estrup her, på grund af en lovgivning, som efter vores opfattelse virkelig er dybt forældet.

Vi har så fået gjort klart her, at storbønderne og deres repræsentanter i Folketinget naturligvis vender sig imod, at man skal gøre livet lidt lettere for medhjælperne ved at medvirke til en lovændring på området. Der er vel ikke noget at sige til, at bønderne slår syv kors for sig, hvis man kommer og stiller krav om, at de skal byde deres ansatte anstændige arbejdsforhold og måske også lønforhold, for det er ofte kummerligt, hvad man aflønner også medhjælperne med.

Som sagt er vi meget positive over for det meget lille skridt, Socialdemokratiet tager i denne sag. Hvis det stod til os, og hvis der var lidt courage i Socialdemokratiet endnu, stillede de med et forslag om, at blåren blev fejlet af bordet. Det er ikke nødvendigt med en speciel lovgiv-